

40+

en kinderloos

ANNO 2015 IS MOEDER WORDEN NIET MEER ZO VANZELFSPREKEND. MEER EN MEER VROUWEN KRIJGEN GEEN KINDEREN. OMDAT ZE ER BEWUST VOOR KIEZEN OF OMDAT HET LEVEN NU EENMAAL ZO GELOPEN IS.

ANNICK (46)

'Had ik het geweten, zou ik mijn kinderwens wellicht niet zo lang uitgesteld hebben'

Ik was 22 toen ik mijn man leerde kennen. Hij is ruim twintig jaar ouder dan ik en had al twee grote dochters, maar het was in eerste instantie vooral hij die ook nog naar een kindje van ons samen verlangde. Ik was wel gewonnen voor het idee samen met hem kinderen op de wereld te zetten, maar vond mezelf te jong toen. Ik studeerde nog en zag de combinatie met het moederschap niet meteen zitten. En ook de eerste jaren daarna waren er altijd wel redenen om mijn kinderwens nog wat uit te stellen. Ik wilde eerst vast werk vinden, reizen ... Pas op mijn 28ste voelde ik me er echt klaar voor en besloten we ervoor te gaan. Maar de zwangerschap waarnaar ik intussen erg verlangde, bleef uit. Volgens de gynaecoloog hoefde er niks veront-rustends aan de hand te zijn, maar omdat mijn man intussen al vijftig was, stelde hij ons toch hormonale stimulatie voor. Dat was voor mij een brug te ver, ik wilde de natuur nog even haar gang laten gaan.'

'Toen Lamberts oudste dochter An in die periode op een dag kwam vertellen dat ze een kindje verwachtte, was ik helemaal van de kaart. Uiteraard was ik dolgelukkig voor haar, maar diep vanbinnen deed het tegelijkertijd zo'n pijn. Gelukkig heb ik er met haar over kunnen praten en toonde ze veel begrip, maar dat maakte mijn verdriet natuurlijk niet kleiner. En ook toen An na de geboorte van Arthur nog een tweede

keer zwanger werd, was dat voor mij heel heftig.'

'De jaren verstreken en ik ging op zoek naar andere manieren om mijn leven zinvol in te vullen. We reisden veel, ik ging opnieuw studeren ... Ook zonder kinderen slaagde ik er het grootste deel van de tijd goed in een gelukkig leven te leiden en dus besloten we rond mijn 35ste onze kinderwens definitief op te bergen. Of tenminste, dat was de bedoeling, want toen mijn jongere zus vijf jaar geleden zwanger bleek van een tweeling, laaide die kinderwens weer in alle hevigheid op. Isabel had al een zoontje en twee kindjes erbij leek haar bijzonder zwaar. Ik troostte haar, moedigde haar aan, probeerde er te zijn voor haar, maar ook zelf had ik het in die periode wel wat kwaad. Meer dan ooit besepte ik hoe sterk mijn eigen kinderwens nog was. Ik had me nooit gereed-geerd dat mijn verlangen naar een kind zoiets existentieels was. Dit kon en mocht ik niet negeren. En dus beslisten mijn man en ik alsnog bij een fertiliteitskliniek aan te kloppen. Vol goede moed ben ik aan de vruchtbaarheidsbehandelingen begonnen, er rotsvast van overtuigd dat het zou lukken, maar helaas, na enkele behandelingen kreeg ik te horen dat ik vroegtijdig in de menopauze beland was en tenzij met behulp van donor-eicellen niet meer zwanger zou kunnen worden. Alweer geen baby dus, maar in de plaats de confrontatie met de ongemakken van de menopauze. In een >>

DIT ZEGT ONZE
DESKUNDIGE

‘Ongewenste kinderloosheid is vaak een niet-erkend verdriet’

Miriam De Rycke, psychotherapeute: ‘Het verhaal van Annick zal voor veel vrouwen herkenbaar zijn. Maar niet alleen vruchtbaarheidsproblemen kunnen ertoe leiden dat vrouwen ongewenst kinderloos blijven, soms is het ook de loop van het leven die ertoe leidt dat vrouwen nooit de kinderen krijgen die ze eigenlijk wel gewild hadden. Ze komen niet of te laat de juiste partner tegen, delen hun leven met een partner die liever geen kinderen (meer) wil ... Wat ook de reden is dat je ongewenst kinderloos blijft, vaak beleef je een soort van rouwproces. Het grote verschil met rouw na een overlijden is dat je hier afscheid moet nemen van iets dat nooit geweest is. Het is net zo goed een verlies, alleen is dat voor je omgeving vaak veel minder zichtbaar. Ongewenste kinderloosheid is bijgevolg vaak een niet-erkend verlies en dat maakt het des te moeilijker om dragen.’

‘Waar ongewenst kinderloze vrouwen ook weleens mee kampen is het gevoel dat ze niets kunnen ‘doorgeven’. Maar dat kan je ook op andere manieren. In je job aan jongere collega's, als tante aan neefjes of nichtjes, als zaakvoerder aan je personeel, als psychotherapeute aan je cliënten ... Al is het misschien wel zo dat deze vorm van doorgeven door de samenleving veel minder naar waarde geschat wordt. Het wordt nog al te vaak als evident beschouwd dat vrouwen moeder worden en dat moederschap wordt gezien als dé manier om het zorgende, gevende, warme aspect van je vrouw-zijn te veruitwendigen. Maar er zijn zoveel manieren om daar vorm aan te geven.’

‘Annick is er heel goed in geslaagd haar leven op een andere manier zin te geven. Dat is niet altijd even evident. Als je merkt dat je vastloopt in je verdriet of in het gemis, dan kan het een goed idee zijn professionele hulp te zoeken. Veel mensen hebben ook baat bij een soort van ritueel om afscheid te nemen van hun kinderwens. Zo'n ritueel kan verschillende vormen aannemen. Besef in ieder geval dat een rouwproces iets heel individueels is, dat iedereen het op zijn eigen manier doet. Gun jezelf er de tijd en de ruimte voor.’

laatste, ultieme poging mijn kinderwens in vervulling te zien gaan, zijn we nog een adoptieprocedure opgestart. Als alleenstaande moeder zou ik wellicht nog in aanmerking gekomen zijn, maar nu werden we afgewezen op basis van de leeftijd van mijn man. Terwijl in mijn omgeving sprake leek te zijn van een echte babyboom - ik had destijds veel jonge collega's, die stuk voor stuk zwanger werden - moest ik de harde waarheid onder ogen zien: ik zou nooit mama worden.’

‘We zijn ondertussen enkele jaren verder en hoewel er af en toe nog momenten zijn waarop ik het moeilijk heb, zou ik mezelf toch vooral omschrijven als een gelukkige vrouw. Als ik twintig jaar geleden geweten had wat ik nu weet, zou ik mijn kinderwens wellicht niet zo lang uitgesteld hebben, maar toen alles op alles gezet hebben om zwanger te worden. Maar het heeft weinig zin daarover te piekeren, ik kan de klok toch niet terugdraaien. En iedereen wordt op de een of andere manier wel geconfronteerd met iets dat er niet is of nooit zal kunnen zijn, met een tekort of gemis. Je kan daar je hele leven lang verdrietig over blijven of proberen er het beste van te maken. Dat laatste is wat ik probeer te doen. Ik woon met mijn lieve man aan het prachtige Minnewater in Brugge, ben de fiere stiefgrootmoeder van Arthur en Julien, intussen twee toffe tieners, en de liefhebbende tante van Maurice, Léon en Victor, drie schatten van neefjes. In mijn praktijk voor psychotherapie probeer ik dagelijks iets te betekenen voor mensen die het moeilijk hebben en ook bij mijn twee dotjes van labradors kan ik veel van mijn liefde en aandacht kwijt. Ja, ik ben erg gelukkig, ook zonder eigen kinderen. Ik had me mijn leven misschien anders voorgesteld, maar ik heb alles geprobeerd om mijn verlangen naar kinderen te realiseren en weet nu dat je ook zonder eigen kinderen heel gelukkig kan zijn.’

MURIEL (42)

'Mensen vragen me vaak of ik niet bang ben spijt te krijgen van mijn keuze'

In onze beslissing om geen kinderen te krijgen zijn we zeker niet over één nacht ijs gegaan. Het is iets waar we goed over nagedacht hebben, waarover ik lang en veel getwijfeld heb ook. Het is zeker niet zo dat we absoluut geen kinderen wilden - we houden zelfs heel veel van kinderen - maar de drang om er zelf op de wereld te zetten, die voelden we niet echt. Als twintiger was ik vooral bezig met het uit de grond stampen van mijn eigen zaak. Wat twintig jaar geleden begon met een klein schoonheidsinstituut op de markt in Maldegem, groeide intussen uit tot een bloeiende zaak bestaande uit drie schoonheidssalons en twee kapsalons op verschillende locaties. Ook Filip, mijn partner, had een drukke baan waarvoor hij bovendien vaak op zakenreizen was in het buitenland. In die periode paste kinderen krijgen dus absoluut niet in het plaatje. Vanaf mijn dertigste hadden mijn man en ik het er af en toe over of we nu wel of niet voor kinderen zouden gaan. In onze vriendenkring werden in die periode heel wat baby's geboren en ook wij kregen geregeld de vraag wanneer we eraan gingen beginnen. Een delicate vraag trouwens, want voor hetzelfde geld probeerden we heel hard om zwanger te worden en lukte dat niet. Dat was bij ons gelukkig niet het geval, we voelden ons gewoon niet klaar voor een kind, ondanks alle aanmoedigingen en het gepor uit onze om- >>